

September 2019

Aardappels en meer voor onze ouderen in Kroatië!

Na herhaaldelijk gehoord te hebben dat de oogst van de tuintjes die veel van onze ouderen in Kroatië ondanks hun hoge leeftijd nog steeds (moeten) bewerken, dit jaar vrijwel niets voorstelde, voelden wij de noodzaak hun niet alleen rond Pasen en Kerstmis te bezoeken.

Naast de gebruikelijke hulpgoederen als kleding, schoenen en dekens dit keer op stap met veertig zakken aardappels, beschikbaar gesteld door de familie Joostema uit Minnertsga.

Eind september zijn Walter en Cecilia van Abswoude, Willemien van Westerop, Gerrit Mens, Paul Versloot en Marina Molenaars op reis gegaan.

Na de Lidl in Jastrebarsko te hebben leeggeplunderd en mooie voedselpakketten te hebben gemaakt, dit keer aangevuld met de aardappelen, verse groente en fruit, op weg naar de ouderen die zeer afgelegen wonen en van nog geen € 90,00 per maand moeten rond komen.

We gaan de eerste dag in twee groepjes op pad naar de omgeving van Slunj met Zorica Jambrovic en de Zumbarak in met Nenad Jambrovic, predikant in Samobor.

In de Zumbarak bezoeken we als eerste Martha. We nemen voor haar naast het voedselpakket ook een kip mee. Ze is zo gek op vlees en zo klein, dat ze er nog wel wat van kan groeien. Martha leeft tot onze verbazing niet meer op een vloer van aarde. Ze heeft nu een mooie vloer met zeil bekleed. Het Rode Kruis heeft zich aan haar woord gehouden en de woning van Martha wat opgeknapt, nadat wij een oven/kachel bij haar hebben gebracht. Wij zijn in beeld bij het Rode Kruis in Kroatië. Wij bieden hulp aan de mensen en zij kunnen niet achterblijven!

In Slunj is er een weduwwrouw, haar man is in het voorjaar overleden. Deze vrouw zorgt voor de zus van haar overleden man. Deze zus is zwaar gehandicapt. Doordat hun huisje zo klein is slaapt de weduwwrouw met haar gehandicapte schoonzus op een slaapbank die in de kleine woonruimte staat. Deze slaapbank is tot op de draad versleten. Hier krijg je toch na één nacht een hernia van?! Daar moeten nog we een oplossing voor bedenken. Voor de weduwwrouw heb ik een foto in een lijst meegenomen van haarzelf en haar overleden man toen zij samen nog heel vitaal waren. Bij het zien van deze foto kwamen er veel tranen, wat logisch is. Toen ze weer wat woorden had, zei ze: "Deze foto wil ik ook voor mijn dochter." Natuurlijk gaan we dat regelen.

De adressen zijn deze dag moeizaam te bereiken. Door de vele regenval in de voorgaande periode zijn de onverharde wegen, ook nu wij mooi weer hebben meegenomen, bijna niet meer begaanbaar.

Onze tweede bezoekdag loopt even anders dan gepland. René de predikant moet om gezondheidsredenen verstek laten gaan. Nu gaan we allemaal met Bert op stap naar Vojnic. Bert is een Nederlander die in de zomer ook bijbelcursussen geeft aan kinderen in Kroatië. Hij woont in Karlovac en heeft hier zijn gezin. Met Bert bezoeken we veel adressen.

Bakka (Oma) Milka straalt en is blij met ons bezoek. Zij zet met liefde een heerlijk kopje prutkoffie voor ons. We hebben ook wat zwarte kleding voor haar bij ons.

De man met een halfzijdige verlamming laat trots zijn hout zien, dat hij in zijn huis heeft opgeslagen voor de winter. Niemand heeft zijn houtvoorraad in huis. Hij is gewoon bang dat zijn burens het stelen. De man die van zijn huis een vuilnisbak maakt, verontschuldigt zich voor de troep. Nou ja en dat is het. Het doet me pijn en verdriet dat je zo'n puinhoop maakt van je eigen veilige nestje. Deze man heeft hulp nodig, maar hoe kunnen we de juiste hulp bij hem brengen?? Wij HUMANED zijn te klein en onbekend om probleemgevallen daadkrachtig te kunnen helpen in Kroatië.

Van ons laatste adres deze dag worden we blij. Hier wonen een moeder met een verstandelijk beperkte zoon. Zoon gaat bijna dansen als hij onze auto's ziet. Hij zwaait met twee armen naar ons en doet gelijk het hek van het erf open. Roept zijn moeder die ook gaat stralen als ze ons ziet. Ze zit met een buurvrouw aan een borrel en wij schuiven aan. Wat fijn dat ze een sociaal contact heeft in deze 'middle of nowhere'. We voorzien deze moeder en zoon altijd heel goed van kleding en schoenen, omdat ze héél arm zijn. We krijgen ook een heerlijk glaasje zelfgestookte drank aangeboden en gaan met zijn allen een drinklied zingen. Zoonlief moet hier heel erg om lachen en houdt zijn hand voor zijn mond, omdat er bijna geen mooie tand meer inzit. We zitten heel gezellig, maar willen ook heel graag weer snel onze auto's in, omdat de geur van zweet zo overheerst. Na een gastvrij ontvangst zwaaien we het tweetal uitgebreid uit. Wat een blijde dankbare mensen.

Met Bert sluiten we de dag af in een favoriet restaurant in Karlovac. Bert vindt het zo heerlijk om Nederlands te praten; wat hem betreft hoeft er geen einde aan de dag te komen.

Dag drie reizen we in alle vroegte naar Knin, een kleine 300 kilometer naar het zuiden van Karlovac. Knin is nog veel armer dan de gebieden waar we al jaren hulp verlenen. We zien onderweg veel kapot geschoten huizen. De sporen van de oorlog zijn hier nog duidelijk zichtbaar.

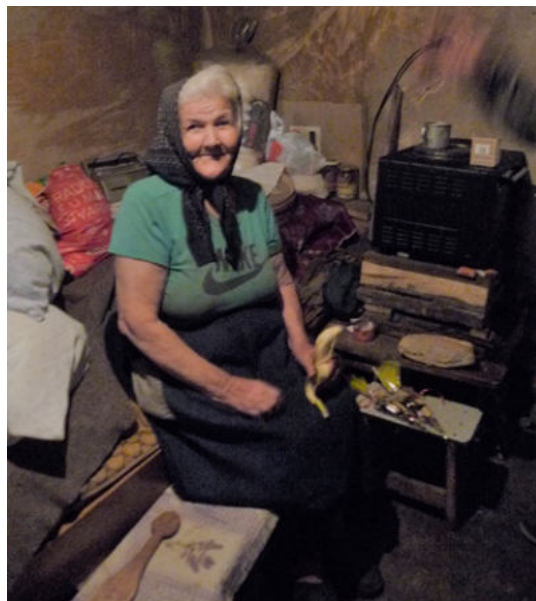
In Knin woont een echtpaar uit Argentinië, dat door hun kerk is uitgezonden om hier te werken: Aleksandra en Daniel met zoon Eliam. Eliam heeft vrij van school gekregen om voor zijn ouders te vertalen. Zijn ouders spreken alleen Spaans en Kroatisch. Wij hebben voor de armen in Knin veel dekens, kleding, voedsel en ook weer aardappels mee. Na de kennismaking met Aleksandra, de vrouw van pastor Daniel, en hun zoon Eliam in hun kerkzaal zijn we de ouderen gaan bezoeken rondom Knin.

We kwamen bij een buurman en buurvrouw die samen zijn gaan wonen in een houten hokje, wat niemand van ons als schuurtje zou willen hebben. Via een bospad kwamen we bij het hutje. De stank van urine kwam ons tegemoet bij het openen van het tuinhok. Een toilet ontbreekt aan de woning, dus plas je buiten. De houten hut was heel donker. Ik kwam er binnen door een gepelde banaan voor me te houden en aan te bieden. Als je honger hebt doe je echt je deur wel open voor een lekkere banaan. Daarna een zak met chocolaatjes aangeboden en het ijs was gebroken.

Die lieve oude mevrouw wil erg graag een paar schoenen van ons, maat 45. Haar benen en voeten zijn heel dik van het vocht. Dit ziet er ongezond uit. Het is te donker in hun huisje om goed te kunnen zien wat er allemaal mis is met deze benen. Ook deze mensen gun je een menswaardige woning.

Hoe is het mogelijk dat ze nog zo blij gestemd zijn. Wij verweende prinsessen daalden na dit bezoek de berg af naar de riante auto's met echtgenoten die op ons wachtten. Dan blijf je een tijdje stil, omdat je geen woorden hebt voor de situatie die je net aanschouwd hebt.

Een dove dame hebben we blij kunnen maken met twee gehoorapparaten van een winkelketen die niet genoemd wenst te worden. Walters neef Bart heeft voor deze dame in de omgeving van Knin gehoorapparaten kunnen regelen.

Aleksandra had wel de grafieken van een Kroatische audicien kunnen sturen en zo heeft Bart de gehoorapparaten kunnen afstellen. De blijdschap was af te lezen van het gezicht van de vrouw toen zij de stemmen van de mensen om haar heen weer kon horen.

En zo was onze humanitaire reis zeer geslaagd. Heel veel oudjes kunnen voorlopig een aardappeltje eten en weten weer dat er nog mensen zijn die om hen denken en van hen houden. Dank aan al onze supporters die van deze humanitaire reis zo'n geslaagde reis hebben gemaakt. Zonder jullie hulp kunnen wij niet.